

RZECZPOSPOLITA POLSKA
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENERALNEGO

Warszawa, dnia 13. 08. 2013 r.

PG IV KSK 1148/13

Dot. BPS/043-38-1662/13

Beidewicz
BEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 17.09.13
nr. 8131 podpis. *[Signature]*

Pani

Maria Pańczyk - Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Senatowa Pani Marszałek,

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 13 sierpnia 2013 r., dotyczące oświadczenia Senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego i Doroty Czudowskiej, złożone na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 9 sierpnia 2013 r., w sprawie skazanego Andrzeja M. – uprzejmie przedstawiam co następuje.

Andrzej M. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 16 marca 2006 r., sygn. II K 722/04, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19 stycznia 2007 r., sygn. VI Ka 1496/06, na karę 2 lat pozbawienia wolności, z orzeczeniem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i zobowiązaniem do uiszczenia kosztów procesu w łącznej kwocie 3.620 zł, za czyn z art. 177 § 2 k.k. polegający na tym, że:

w dniu 10 czerwca 2002 r. w Tychach, kierując samochodem ciężarowym marki Skoda o nr rej. KAE 214 F, jadąc ulicą Oświęcimską w kierunku Oświęcimia, w rejonie skrzyżowania z ulicą Długą, umyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że zignorował znak poziomy P-7b „linia krawędziowa ciągła” oznaczający zakaz wjazdu na pobocze i przystąpił do manewru omijania z prawej strony samochodu marki Renault Clio o nr rej. SB 24880 kierowanego przez Justynę P., znajdującego się na prawym pasie ruchu w obrębie środka jezdni z zamiarem wykonania skrętu w lewo w ulicę Długą, przekraczając linię krawędziową ciągłą oraz nie zachowując przy tym należytej ostrożności i odstępu od omijanego pojazdu, w następstwie czego doprowadził do uderzenia lewym przednim narożem kierowanego pojazdu w prawe tylne naroże samochodu marki Renault Clio powodując jego odrzucenie na pas w przeciwnym kierunku ruchu, gdzie uderzony został przez jadący z przeciwnego kierunku ciągnik siodłowy marki Man 19.362 wraz z naczepą marki

Trailer S 323, skutkiem czego nieumyślnie spowodował obrażenia ciała pasażera samochodu marki Renault Clio Sławomira W. w postaci złamania podstawy czaszki w linii dwuskroniowej, wylewu krwi podpajęczynówkowego w okolicy podstawy mózgu, złamania żeber II-VIII po stronie prawej, rozerwania miąższu wątroby – płata prawego, złamania kości udowej prawej, złamania lewej gałęzi żuchwy, otarć skóry na prawej dłoni oraz okolic obu stawów łokciowych, otarć skóry na lewym policzku, rany ciętej skóry powyżej prawej małżowiny usznej, które to obrażenia, a w szczególności złamanie podstawy czaszki z następowym wylewem podpajęczynówkowym krwi do mózgu spowodowały jego zgon oraz obrażenia ciała kierującej samochodem marki Renault Clio Justyny P. w postaci urazu wielonarządowego ciała, stłuczenia mózgowia, krwotoku podpajęczynówkowego, odmy i krwiaka opłucnej, pęknięcia śledziony z krwotokiem do jamy otrzewnej, wstrząsu krwotocznego, śpiączki mózgowej pourazowej, co skutkowało niedowładem czterokończynowym spastycznym, zaburzeniami artykulacji mowy, niezdolnością ruchową, powodując u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej realnie zagrażającej życiu.

Na mocy postanowienia z dnia 26 września 2007 r., sygn. IV KK 250/07 Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną w niniejszej sprawie przez obrońcę skazanego.

Orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności Andrzej M. nie odbywał.

W okresach od 14 czerwca 2007 r. do 14 grudnia 2007 r. i od 16 stycznia 2008 r. do 16 lipca 2008 r. skazany korzystał z odroczenia wykonania kary na zasadzie art. 151 § 1 k.k.w., udzielonego mu z uwagi na przeciwwskazania o charakterze zdrowotnym.

Postanowieniem z dnia 16 października 2008 r., sygn. IX Ko 2896/08 Sąd Rejonowy w Tychach, działając na podstawie art. 152 k.k.w., art. 69 § 1 i 2 k.k. art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k., warunkowo zawiesił wykonanie kary na 5-letni okres próby, oddając skazanego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązując go do uiszczenia kary grzywny w kwocie 50 stawek dziennych po 20 zł.

Postanowienie uprawomocniło się w dniu 10 grudnia 2008 r., co oznacza, że ustalony na jego podstawie okres próby - przy prawidłowym jego przebiegu - upłynie wobec skazanego w dniu 10 grudnia 2013 r., zaś zatarcie skazania z mocy prawa nastąpi z dniem 10 maja 2014 r.

Według stanu na dzień 6 września 2013 r. orzeczona w stosunku do Andrzeja M. kara

2 lat pozbawienia wolności była w dalszym ciągu warunkowo zawieszona i nie toczyło się postępowanie w przedmiocie zarządzenia jej wykonania.

Postanowieniem z dnia 7 października 2010 r., sygn. VIII Ko 2988/10 Sąd Rejonowy w Tychach, na podstawie art. 74 § 2 k.k., zwolnił skazanego spod dozoru kuratora sądowego.

Z dalszych ustaleń wynika nadto, że Andrzej M. w całości uiścił karę 1.000 zł grzywny, natomiast orzeczona wobec niego należność sądowa w kwocie 3.620 zł kosztów procesu została umorzona przez Sąd Rejonowy w Tychach na mocy postanowienia z dnia 28 czerwca 2011 r., sygn. Ko 1891/11, na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 641 k.p.k. z powodu przedawnienia ściągальności.

Badanie akt sprawy wykazało również, że na mocy postanowienia z dnia 6 marca 2013 r., sygn. II AKo 16/13 Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił - na podstawie art. 544 k.p.k., art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. *a contrario* i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k. - wniosek z dnia 28 grudnia 2012 r. złożony przez obrońcę skazanego w kwestii wznowienia postępowania, na który Państwo Senatorowie powołali się w swoim oświadczeniu.

Uprzednio, Rzecznik Praw Obywatelskich nie stwierdził podstaw do wystąpienia w niniejszej sprawie z kasacją na korzyść skazanego, na zasadzie art. 521 § 1 k.p.k. /RPO-635644-II/09/JMe/.

W 2011 r. sprawa była również przedmiotem analizy w Prokuraturze Generalnej pod kątem możliwości wywiedzenia kasacji przez Prokuratora Generalnego w trybie art. 521 § 1 k.p.k., w związku z wnioskiem Andrzeja M. złożonym w dniu 13 czerwca 2011 r.

Nie stwierdzono wówczas naruszenia przez orzekające sądy przepisów prawa materialnego lub procesowego o takim znaczeniu dla prawidłowego rozpoznania sprawy, że mogło to mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w znaczeniu, o jakim mowa w art. 523 § 1 k.p.k., nie ujawniono także uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 k.p.k.

Badanie akt sprawy wykazało natomiast, że Sąd Rejonowy w Tychach prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i stosownie do reguł określonych w art. 7 k.p.k. ocenił zebrane dowody. Następnie sąd ten należycie ustalił w sprawie okoliczności faktyczne i prawne, po czym w oparciu o nie wydał prawidłowe rozstrzygnięcie. Wydając wyrok sąd rejonowy uwzględnił - zgodnie z art. 410 k.p.k. - całokształt okoliczności ujawnionych

w toku rozprawy, a następnie uzasadnił orzeczenie zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie także sposób kontroli odwoławczej nie budzi zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy w Katowicach rozważył bowiem wszystkie zarzuty i wnioski zawarte w apelacji wniesionej przez obrońcę Andrzeja M., a w pisemnym uzasadnieniu wyczerpująco podał czym kierował się przy orzekaniu oraz z jakich powodów uznał środek odwoławczy za niezasadny.

Tym samym sąd II instancji dochował wymogów określonych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Również powtórna analiza akt sprawy, przeprowadzona na potrzeby niniejszej odpowiedzi, nie ujawniła podstaw do zmiany stanowiska zajętego dotychczas przez Prokuraturę Generalną w przedmiocie oceny orzeczeń wydanych w stosunku do Andrzeja M.

W kwestii podniesionych w oświadczeniu Państwa Senatorów zastrzeżeń odnośnie wymierzonej Andrzejowi M. kary 2 lat pozbawienia wolności zauważyć należy, że o ile pierwotnie kara ta miała istotnie charakter bezwzględny, tak od dnia 10 grudnia 2008 r. jej wykonanie jest prawomocnie warunkowo zawieszona i jak wyżej podano stan ten nie uległ zmianie.

Zatem twierdzenie zawarte w przekazanym przez Panią Marszałek oświadczeniu, jakoby 70-letniemu (obecnie) Andrzejowi M. groziło osadzenie w jednostce penitencjarnej - nie koreluje z faktycznym stanem prawnym omawianej sprawy.

Na marginesie należy też skonstatować, że zaawansowany wiek skazanego nie stanowi co do zasady przeciwwskazania do orzeczenia i wykonania kary izolacyjnej, abstrahując od tego, że w realiach niniejszej sprawy skazany miał w dacie czynu 59 lat a w czasie wyrokowania niespełna 64.

Z kolei odnośnie uwag Państwa Senatorów sugerujących stosowanie przez sądy *podwójnych standardów sprawiedliwości*, sformułowanych w kontekście innej sprawy, w której w stosunku do czynnego zawodowo sędziego - również sprawcy wypadku drogowego o podobnych skutkach orzeczona została kara pozbawienia wolności o charakterze probacyjnym - podkreślić należy, że kara ma charakter indywidualny i zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. jest wymierzana przez sąd przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności występujących w danej sprawie.

Dodać należy nadto, że przepis art. 523 § 1 k.p.k. wyklucza możliwość wniesienia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Tego rodzaju zarzut może być podnoszony jedynie w toku postępowania odwoławczego, toczącego się na skutek wniesienia apelacji. Istotnym jest bowiem to, że ocena przesłanek stanowiących podstawę wymiaru kary jest wyłączną domeną sądu i to sąd, biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k., jak również swoje doświadczenie w tym względzie, decyduje o wymiarze kary.

Jeżeli zatem orzeczona kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia tak, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, to wyrok z tego powodu nie może być w trybie kasacji kwestionowany.

Zgryzani Zecunaru

Robert Bernard